

Η ΡΙΖΑ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ

Όλοι όμολογοῦμε σήμερα ὅτι κάτι δέν πάει καλά. Οἰκογένειες διαλύονται, ἡ νεολαία ἔχασε τόν προσανατολισμό της, οἱ σχέσεις μεταξύ τῶν ἀνθρώπων διέρχονται κρίση. Λείπει ἡ εἰρήνη, ἡ ἀγάπη, ἡ ἐνότητα. Οἱ ἠθικές ἀξίες παραμερίζονται, ἡ ἀδικία, ἡ πλεονεξία, τό συμφέρον, ἡ ἀδιαφορία εἶναι τά στοιχεῖα στή ζωή τῶν ἀνθρώπων.

Γεννᾶται τό ἐρώτημα: Τί συμβαίνει; Γιατί αὐτός ὁ ξεπεσμός; Ποῦ βρίσκεται ἡ ρίζα τοῦ κακοῦ; Τήν ἀπάντηση μᾶς τήν δίνει ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ: «ἐκ γάρ τῆς καρδίας ἐξέρχονται διαλογισμοί πονηροί, φόνοι, μοιχεῖαι, πορνεῖαι, κλοπαί, ψευδομαρτυρίαι, βλασφημίαι» (Ματθ. 15,19). Νά ποιὰ εἶναι ἡ αἰτία ὅλων αὐτῶν πού συμβαίνουν γύρω μας. Ἡ ρίζα τοῦ κακοῦ πού ὑπάρχει στήν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ὁ ἐγωῖσμός.

Ἀλλά τί ἐννοοῦμε μέ τό «Ἐγώ»; Δέν ἐννοοῦμε τό «Ἐγώ» ἐκεῖνο πού δίνει στόν ἄνθρωπο συνείδηση τῆς ὑπάρξεώς του καί γίνεται ὁ ἄνθρωπος προσωπικότητα ἐλεύθερη καί ἀνεξάρτητη. Ἐννοῦμε τό «Ἐγώ» ἐκεῖνο πού ἐκδηλώνεται ὡς ἐπιθυμία κακή καί στή συνέχεια σέ ἔργο πονηρό. Ὁ ἐγωῖσμός εἶναι μία ρίζα πονηρή πού ἂν δέν τήν νεκρώσουμε ἐγκαίρως θά ἀποβεῖ ἐπιζήμια στή πνευματική μας ζωή.

Ὁ ἐγωῖσμός δηλητηριάζει τίς σχέσεις τῶν συζύγων, διαλύει φιλίες, δημιουργεῖ ἀντιπάθειες καί μίσος μεταξύ τῶν ἀνθρώπων. Καί τό σπουδαιότερο καθιστᾷ βασανιστική τή ζωή τοῦ ἀνθρώπου πού κατέχεται ἀπ'αὐτόν. Σέ τελική ἀνάλυση ὁ ἐγωῖσμός εἶναι ἡ ὑπερβολική καί ἀρρωστημένη ἀγάπη πού

έχουμε για τον εαυτό μας. Ο εγωϊστής πολύ δύσκολα βλέπει τα ελαττώματά του, και το πιο φοβερό τα δικαιολογεί με τον καλύτερο τρόπο.

Πολλοί άνθρωποι μένουν μακριά από το Θεό γιατί ο εγωϊσμός τους δεν τους αφήνει να ταπεινωθούν ενώπιόν Του, για να σωθούν. Τους ακούμε να λένε: «εγώ είμαι καλός άνθρωπος, δεν έκλεψα, δεν αδίκησα κανέναν, γιατί να μετανοήσω, γιατί να εξομολογηθώ;». Ξεχνούν όμως κάτι σημαντικό: Δεν είναι αρκετό να είναι κάποιος καλός άνθρωπος μόνο, αλλά χρειάζεται να είναι και πιστός άνθρωπος. Εκείνο το οποίο μάς σώζει, δεν είναι η καλωσύνη μας, αλλά η επιστροφή μας στο Θεό.

Το πρώτο που χρειάζεται είναι να καταδικάσουμε το εγώ μας. Είναι τόσο βαθιά ριζωμένο μέσα μας που εύκολα δεν αποβάλλεται. Χρειάζεται αγώνα για να ξεριζώσουμε τον παλιό άνθρωπο που υπάρχει μέσα μας, να πολεμήσουμε τον σαρκικό εαυτό μας.

Χρειάζεται όμως και κάτι άλλο, το σπουδαιότερο: Να καταλάβει τη θέση του «Εγώ», το «Πνεῦμα το Άγιο». Χωρίς το Πνεῦμα το Άγιο όλες οι προσπάθειες του ανθρώπου θα παραμείνουν άκαρπες.

Π.Π.